

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτον έρωθμοσντες χρόνον
τήν κλεινήν είκοσμεν γήν τών Παρθενώνων.

Πέμπτη του Δεκεμβρίου,
μηνός ψυχρού και κρύου.

Έτος χίλια κι έννητά κι ένηκαόσα,
νέα πλάσις σ'ά νέφρη πετώσα.

Πόντος χίλια κι έκατό
κι άνορθώσις χαιρετώ.

Τόν Παπαδημαντόπουλο κι' έγώ μέ στέχους μερικούς θρηνηλογώ.

Λαός κοντά σ'τό λείψανο του στρατηγού του στέκει
μέ στέφανο, που σπάνια για λιγοστούς τό πλέκει,
έδάκρυνε κι'ό Βασιλιάς, που τέτοιο φίλο χάνει,
κι' έπλεξε τήν καρώνα του σ'του κόσμου τό στέφανι.

Φρασουλής και Περιοκλέτος, ό κηθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Κι' είδα, φίλε Περιοκλέτο, τόν παρόντα τόν καιρόν
κι' ήτο χάος ζοφερόν.
Κι' ήτον άβυσσος μεγάλη,
κι' έπι ταύτης άνω κάτω
πνεύμα φρίκης έπλανάτο
και μολών άνεμοζάλη.

Νέκρα, σκότος, έρημία,
και προφήται τής Γραφής
έβλεπαν πολλά σημεία
φοβεράς καταστροφής.

Και σ'τό χείλος τής άβύσσου κάποιος κάθισε σοφός
κι' είπα: γεννηθήτω φώς.
Κι' έν εκείνη τή σσιτία
έφωτισθή στιγμήδόν
μιά χαώδης πολιτεία
φαμαράνων εφραδάων.

“Έκαίαν πολλοί βιολιά
μέσ' στην νέκρα, μέσ' σ'τόν ζόφο,
και γαιγύζαν σκυλιά,
που ποτέ δέν έχουν φάφο.

Φύρδην μύθον ήσαν δια δίωος ταξιν και ρυθμόν,
κι' ένα χάος άρθητών
συνεσκότιζε μολιά,
κι' έξεφώνιζε τρανή
και στριγγλιζουσα φωνή
πως δέν είμαστε καλά.

“Ακουες και βρυχηθμούς
για στρατεύματα και στόλους
μυρός σ' εκείνους τούς παμπόλους
και ποικίλους αριθμούς.

Ποίαν φοβερών δόδωνται μ' έτρομάσανε τριγμοί,
κι' είδα ναργίλε μαρκούται ν' άνεβαίγη μιά στιγμή,
η άνηψούτο κι' άνηψούτο
μέσ' από τό χάος τούτο.

Κι' είπε κόσμος, “Αρκείνε:
βάρδα μ'πρός για να παρήση,
και κατάλαβα πως είναι
τό μαρκούτσι του θανάση.

Κι' είπα και πάλιν ό σοφός
άμέσως γεννηθήτω φώς,
κι' έφρουάσαν τά κόμματα
μετά βοής και κρότου,
κι' ήνοιξαν λαίρα σωματα
κατά του φωτοθότου.

Και λόγ' ήκούσθησαν πικροί,
κι' είδα σ'την πλάσι την νεκρή,
τήν κρούα και τήν άχαρη,
βαθύνουν μεζοπόλιον,
που θέλε μονοκόλιον
νά κήνη και τήν ζάχαρη.

Πήν Δημάρχων έγερθήντων, Περιοκλέτο φουκαρά
μέσα σ'τους άγρίους σάιους,
μά κι' εκείνου του Δημάρχου τής Χαλκίδος Κακαρά
έγερθέντος μέ τούς άλλους

ἐν βοῇ πολλῇ καὶ γδούρω,
εἶπαν κατὰ φαμαρῶνοι
πῶς κ' αὐτὸ τὰ καθαροῦ
μετ' ὀλίγον κ' ὄσονούτω.

Γύρω γύρω τάλωνά
χάσαμε τὸ βελόνά,
κ' ἐν τῷ μέσῳ τῆσις ἔλθης
εὐφρόνεντος πρὸς τοὺς ἄλλους
καὶ τοῦ Καλοῦ Μπαράτη,
ὅτ' ἂν Λοκρὸ καμπόσοι λέγε
πῶς καὶ τοῦτο νότα μετένε

δὲν περὶ γ' αὐτὸν τὸν χρόνον, μολοῦντοτο κ' ἐν τοσοῦτῳ
τὸ μαρκούτι τὸν θανυμάτων ἐκ τοῦ χάους ἀνυψοῦτο.

Εἶδα τὸν Λοκρὸ ποῦ λές
νὰ ποτίζεται χολαῖς
μὲ τῆς Ἰζαχαρίας τὸ κάθο
καὶ νὰ μένη μὲ τὴν γλῶσσα,
κ' ἐγὼ βάστα τοῦ φανάτω
κ' ἐν μονοπωλοῖς νῆα.

Πῶς ἐκλεῖσθη κ' ἄλλη πόλη,
κ' ὄθελήσας νὰ γλυκάνη
τόσα πικραμένα γεῖλη
καὶ μελίνα νὰ τὰ κάρη,
πῶς ἄδικως μὲ μυρίας
νὰ ποτίζεται πικρίας;

Πῶς καὶ τοῦτος ἐπικράνη ὅταν τὸν Γούναρη τῆς Πάτρας,
πῶς ἡ Ἰζαχαρη πικραίνει τοὺς θερμοὺς Ἰαχαρολάτρας,
καὶ τοὺς φαίνεται μὲ μέρα
τοῦ κινίνου πικροτέρα;

Ἔκλαψα, Περικλέτο μου, ὅταν εἶδα μὲ πικρίας
ἄδικως νὰ ποτίζεται κ' αὐτὸς ὁ Ζαχαρίας,
καὶ νὰ γενῆ σαρκώρεος ὑπερμετῆθης στήλη
καὶ τοῦτος ὁ φθειγγόμενος μὲ Ἰαχαράνια γεῖλη.

Καὶ ψευδῶς διεθουλήθη
μέσα σ' ἀναλίαν κλήθη
πῶς φορολογεῖται φέτο
καὶ τάλῃτι, Περικλέτο,
πῶς φορολογοῦν κ' ἐκεῖνο, ποῦ τὸ λέγουν Ἄττικόν,
κ' ἔτρεξαν εἰς ἀποθήκας δημοσίων Ἀλικῶν.

Καὶ σ' τὴν πλάσιν διεδόθη τοῦ μεγάλου ραχατηῦ
μὲ παντοίας περιφορίας
πῶς μὲ φόρους ὁ Θανάσιος
θὰ μᾶς κάρη τάλῃτι.

Μὰ ὅταν εἶδες, Περικλέτο,
πανταχούσας νὰ τοῦ στέλλουν,
καὶ τὴν Ἰζαχαρη δὲν θέλουν
νὰ πουλῆ μὲ τὸ παῖτο.

Καὶ ὅταν ἄκουσε πολλῶν κοπιτοὺς ὄξεις καὶ θρήνους,
καὶ ὅταν εἶδε κα' αὐτοῦ τοὺς ποιοποιοὺς ἐκείνους,
καὶ ὅταν εἶδε πῶς μ' αὐτὰ
δὲν θὰ μείνουνε λεφτὰ
καὶ δὲν ὄρχη μάρομα — ντόρο.

Καὶ ὅταν εἶδε, κασομένη,
ὅτι μήτε σ' τοῦ πιπέρι
δὲν μπορεῖ νὰ βάλῃ φόρο.

Σὺν ἄκουσε καὶ βογγητὸ
καὶ τῆς κοιλιάς γουεγουρητὸ,
ὅταν εἶδε τὸ μαρκούτι τοῦ πᾶς πλήθη εὐγκαιῶ,
καὶ μὲ τὸν φόρο, ποῦ θάβει καὶ σ' τὰ γουναρικά,
ὅσο πᾶθ' σηκωθήκανε καμπόσοι νὰ φανάξουν
πῶς τοῦ Θανάσιου μελετοῦν τὴν γαῦνα νὰ τινάξουν.

Σὺν εἶδε πῶς δὲν θέλουνε τὴν κάθε του ταῖρα,
ὅταν εἶδε τὸ περισσέμμα, ποῦ τόσον ἐνετῆφρα
σὲ τοῦτο μὲ τὸν Τρύφωνα, πῶς σήμερα μικραίνει
καὶ δὸς τοῦ καὶ φικραίνει,
καθὼς τὴν σφύγον τοῦ Λώτ κ' ἐκεῖνος μετεβλήθη.
σὲ μίαν στήλην ἄλατος, κ' ἠλάδαξαν τὰ πλήθη.

Κ' ἔγινε κ' ὁ Βριάρεος
νὰ μέσῳ τοῦ τυφῶνος
ἄλατος καὶ σαρκώρεος
στήλη ὑψηλὴ συγχρόνας.

**Φέρει ἐν πομπῇ,
τόπο γὰρ νὰ ματῆ.**

Καὶ τραγῶν ἐπαίξωτο, βεβ' Περικλέτο, δράμα,
τὰς στήλας συνεκλόγις ψυχῆς ἀναβρασμάς,
κ' ἀπὸ τὸ χάος ἔβγαυε κάσοιο χαρτέγγο παράμμα,
ὅπου τοῦ κράτους λέγεται Προϋπολογισμός.

Πρὸς τὴν Βουλὴν φέρετο
κ' ἐν θυνοῖς ἐγαράετο
καὶ πᾶς λαὸς ἐχαίετο.

Κ' ἄκουσε μὲ ψαλμοφθία
κ' ἔτελετο ταλετῆ,
κ' ἦσαν εἶδος συνοδεία
πεινασμένοι σκελετοί.

Τῶν ποιοποιῶν τὸ κλήθος
θρηνηδοῦν ἀκολουθεῖ
ποῦ μποροῦσε κ' ἔνας λίθος
σὲ κλαυθμούς ν' ἀναλυθῆ.

Μὲ μὲ κάκοκη κωνάρδα
ἐσκοῦσαν καμπόσοι βάρδα
τόπο τόπο νὰ περῶση
τὸ μαρκούτι τοῦ Θανάσιου.

Μὲ τὴν ἀλιγγα τῆς Φήμης ἑθναυρὸς διαλαλεῖται,
κ' ἄλλοι παῖς τῆς Ναυακτικῆ καὶ τῆς Πάθου συμπόλιτα
μὲ σ' τὰ μαῦρα βουτημένοι, λές καὶ γάνα, Καποκίνου,
ἄλο καὶ εἰδηροδρόμους τοῦ γ' ἔφρανε κ' ἐκεῖνοι.